

живота си за тѣхъ. Самъ той страдалъ отъ охтика, кашлялъ, но когато го викали, забравялъ своята болестъ и задъханъ се изкачвалъ по високитѣ ридове. Не искалъ да знае за горещини и студъ, нито за гладъ и жажда. Пари не взималъ и, чудно, когато умиралъ неговъ болникъ, той отивалъ заедно съ роднинитѣ на погребение и плачелъ.

И скоро той станалъ за града толкова нуженъ, че жителитѣ се чудѣли, какъ сж могли порано да живѣятъ безъ него. Тѣхната признателностъ нѣмала граници. Стари и млади, добри и лоши, честни и негодници, всички го почитали и ценѣли. Въ града и наоколо нѣмало човѣкъ, който би си позволилъ не само да му стори нѣщо неприятно, но дори и да си помисли за такова нѣщо. Когато излизалъ отъ дома, той никога не затварялъ вратитѣ и прозорцитѣ, защото билъ напълно увѣренъ, че нѣма човѣкъ, който би се решилъ да го ограби. Често му се случвало да ходи по пжтища, да пжтува по гори и планини, кждето скитали множество голтаци, но се усѣщалъ въ пълна безопасностъ. Една нощъ той се връщалъ отъ единъ боленъ и въ гората го нападнали разбойници; обаче като го познали, тѣ почтително свалили шапки и го попитали, не би ли желалъ да похапне. Когато той имъ казалъ, че не е гладенъ, тѣ му дали топла дреха и го изпроводили до самия градъ, щастливи, че имъ се одало случай поне съ нѣщо да се отблагодарятъ на тоя великодушенъ човѣкъ. Казватъ, че дори коне, говеда и кучета го познавали и се радвали, когато го срѣщали.

И тоя човѣкъ, който изглеждало съ своята светостъ се запазилъ отъ всѣко зло, комуто за доброжелатели се смѣтали дори разбойницитѣ и